

Universiteit
Leiden

The Netherlands

Een methodisch-technische afweging van 'Kiezers en issues; over politiek-inhoudelijke afweging': naar aanleiding van J. J. van Cuilenburg, J. Kleinnijenhuis en G. P. Noordzij, Kiezers en issues: in: Acta Politica, 1980 nr. 3

Middendorp, C.P.

Citation

Middendorp, C. P. (1981). Een methodisch-technische afweging van 'Kiezers en issues; over politiek-inhoudelijke afweging': naar aanleiding van J. J. van Cuilenburg, J. Kleinnijenhuis en G. P. Noordzij, Kiezers en issues: in: Acta Politica, 1980 nr. 3. *Acta Politica*, 16: 1981(2), 289-294. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3452177>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

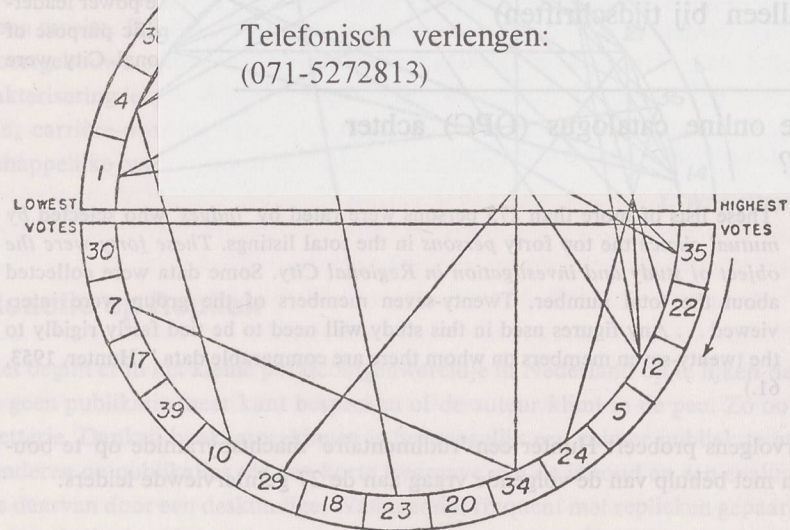
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3452177>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

De leiders worden nu gerangschikt naar het aantal 'stemmen' dat zij kregen (zie Hunter, 1953, Table 2, 63). Het is jammer dat Letterie Hunter niet wat kritischer had gelezen, want hierna gaat Hunter volledig de mist in door dezelfde vraag nog eens te gebruiken om aan te tonen dat er een elite bestaat waarin vooral de topmensen *elkaar* kiezen. Hiertoe geeft hij Figuur 1, waarin de *wederzijdse* keuzen van de 27 geïnterviewde leiders staan, op basis van de hierboven genoemde vraag. De top van de machtspyramide staat in de bovenste halve cirke

tot persoon 1 (de machtspyra (Tarbell met 5 stemmen). Dat is een direct g lopen b.v. 6 li heeft verkrege wij reeds 21 x middel van lot

Personen m zijdse keuzen r

Figuur 1: Wederzijdse keuzen van 27 leiders in Regional City (Atlanta).
Bron: Hunter, 1953, 69.

Weliswaar relateert Hunter de betekenis van zijn machtspyramide en analyse van wederzijdse keuzen en geeft hij vervolgens een aantal analyses die meer in de richting van de positionele methode komen, maar *uitgangspunt en object van studie blijven de 40 door beoordelaars gekozen personen*. Letterie is dan ook misleid door het feit dat bij één van die analyses het begrip 'interlocking directorates' wordt gebruikt.

Raadpleeg voor boeken die vanaf 1963 verschenen zijn en voor tijdschriften altijd eerst de online catalogus (OPC). Oudere publikaties en publikaties in niet-Latijnse schriftsoorten (bijvoorbeeld Arabisch of Russisch) vindt u deels in de conventionele kaartcatalogus (boekjes-catalogus).

Buitenlandse dissertaties, met name Franse en Duitse, zijn niet altijd in de catalogi opgenomen. Voor meer informatie hierover kunt u zich wenden tot het Uitleenbureau.

De uitleentermijn van boeken die buiten de bibliotheek worden uitgeleend bedraagt twee weken. Na deze twee weken kunt u het boek verlengen, tenzij een andere lener inmiddels het boek gereserveerd heeft.

Voor alle uitleningen worden na het verstrijken van de uitleentermijn rappels gestuurd.

Bij verzending van het derde rappel wordt f 10,- boete per boek berekend.

Telefonisch verlengen:
(071-5272813)

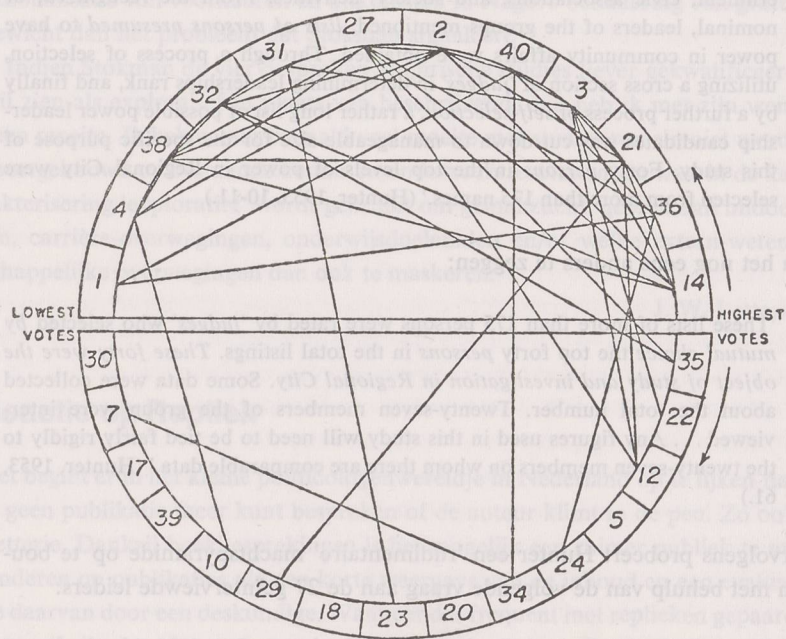
Ma- t/m vrijdag 9.00 - 10.00 en 17.30 - 21.30 uur
Zaterdag 11.00 - 15.00, Zondag 13.30 - 16.30 uur

In de hierboven geplaatste 'Reactie op repliek' merkt Stokman op: 'Dankzij boekbesprekingen is het mogelijk een ruimer publiek te attenderen op publikaties via een korte weergave van de inhoud en een evaluatie daarvan door een deskundige'. En zo is het ook: recenseren kan tot een van de belangrijkste forumactiviteiten gerekend worden. In een recensie wordt op een publieke en daardoor controleerbare wijze een - kritische - beoordeling gegeven van andermans werk, 'door een deskundige'. Nu wordt door deze laatste toevoeging de suggestie gewekt dat dit feit op zichzelf een zodanig gezagsargument oplevert dat daardoor tegenspraak zou zijn uitgesloten. Maar zo is het natuurlijk niet. Zolang er met argumenten, met suggesties voor verbetering, niet 'op de man', gerecenseerd én gerepliceerd wordt, is er geen enkele reden een dergelijke discussie buiten een vaktijdschrift te houden. Juist door zo'n discussie over fundamentele verschillen van inzicht kan de wetenschap vooruit geholpen worden.

Stokman vervolgt: 'Wanneer dat frequent met replieken gepaard gaat, schrijkt dat af met als gevolg dat publikaties in het geheel niet besproken en gesignaleerd wor-

De leiders worden nu gerangschikt naar het aantal 'stemmen' dat zij kregen (zie Hunter, 1953, Table 2, 63). Het is jammer dat Letterie Hunter niet wat kritischer had gelezen, want hierna gaat Hunter volledig de mist in door dezelfde vraag nog eens te gebruiken om aan te tonen dat er een elite bestaat waarin vooral de topmensen *elkaar* kiezen. Hiertoe geeft hij Figuur 1, waarin de *wederzijdse* keuzen van de 27 geïnterviewde leiders staan, op basis van de hierboven genoemde vraag. De top van de machtspyramide staat in de bovenste halve cirkel, lopend van persoon 14 (Delbert met 21 verkregen stemmen) tot persoon 1 (Latham met negen verkregen stemmen). De onderste helft van de machtspyramide staat in de onderste halve cirkel, lopend van persoon 35 (Tarbell met 5 verkregen stemmen) tot persoon 30 (Gregory met 0 verkregen stemmen). Dat de meeste wederzijdse keuzen in de bovenste halve cirkel lopen is een direct gevolg van het groter aantal verkregen stemmen. Naar Delbert lopen b.v. 6 lijnen. Gegeven het feit dat Delbert 21 stemmen van anderen heeft verkregen en zelf 10 stemmen op 40 personen moet uitbrengen, mogen wij reeds $21 \times \frac{1}{4} = 5,25$ wederzijdse keuzen verwachten als Delbert door middel van loting zijn stemmen zou uitbrengen.

Personen met 0 verkregen stemmen (zoals persoon 30) kunnen geen wederzijdse keuzen maken. Figuur 1 zegt dus totaal *niets*.

Figuur 1: Wederzijdse keuzen van 27 leiders in Regional City (Atlanta).
Bron: Hunter, 1953, 69.

Weliswaar relativeert Hunter de betekenis van zijn machtspyramide en analyse van wederzijdse keuzen en geeft hij vervolgens een aantal analyses die meer in de richting van de positionele methode komen, maar *uitgangspunt en object van studie blijven de 40 door beoordelaars gekozen personen*. Letterie is dan ook misleid door het feit dat bij één van die analyses het begrip 'interlocking directorates' wordt gebruikt.

Letterie tracht zijn kritiek op Graven naar macht te substantiëren door de lezer te verwijzen naar de kritiek van Uitermark in *Acta Politica* (Uitermark, 1978).

Ik heb weinig behoefte in een repliek op Letterie een repliek op Uitermark te moeten schrijven. Ik verwijs daarvoor de lezer naar mijn eigen oratie, waarin o.a. wordt aangegeven waarom een groot deel van de door Uitermark aangehaalde literatuur en benaderingswijzen niet voor ons onderzoek gebruikt kunnen worden (Stokman, 1978, 8-9). Bovendien zijn wij in een vergevorderd stadium met een geheel herschreven Engelse editie van Graven naar macht. Van mij mag Letterie die bespreken. Hij moet het wel heel bont maken wil ik gaan repliceren.

F. N. Stokman

Referenties

- Hunter, Floyd, *Community Power Structure. A Study of Decision Makers*, Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1953.
Stokman, F. N., *Grafenanalyse in de Sociale Wetenschappen*. Oratie, Rijksuniversiteit Groningen, 31-10-1978.
Uitermark, P. J., Over graven naar macht en de kern van de (Nederlandse) economie, *Acta Politica*, 13 (1978), 161-211.

Naschrift van de redactie:

In de hierboven geplaatste 'Reactie op repliek' merkt Stokman op: 'Dankzij boekbesprekingen is het mogelijk een ruimer publiek te attenderen op publikaties via een korte weergave van de inhoud en een evaluatie daarvan door een deskundige'. En zo is het ook: recenseren kan tot een van de belangrijkste forumactiviteiten gerekend worden. In een recensie wordt op een publieke en daardoor controleerbare wijze een - kritische - beoordeling gegeven van andermans werk, 'door een deskundige'. Nu wordt door deze laatste toevoeging de suggestie gewekt dat dit feit op zichzelf een zodanig gezagsargument oplevert dat daardoor tegenspraak zou zijn uitgesloten. Maar zo is het natuurlijk niet. Zolang er met argumenten, met suggesties voor verbetering, niet 'op de man', gerecenseerd én gerepliceerd wordt, is er geen enkele reden een dergelijke discussie buiten een vaktijdschrift te houden. Juist door zo'n discussie over fundamentele verschillen van inzicht kan de wetenschap vooruit geholpen worden.

Stokman vervolgt: 'Wanneer dat frequent met replieken gepaard gaat, schrikt dat af met als gevolg dat publikaties in het geheel niet besproken en gesignaleerd wor-

den'. Stokman is kennelijk van mening dat er een directe relatie bestaat tussen de frequentie van replieken en het feit dat publikaties niet besproken worden. Van deze afschrikkende werking die er zou uitgaan van het opnemen van repliek en dupliek in *Acta Politica* is de redactie (tot nu toe) echter niets gebleken.

Stokman voegt aan bovenstaande zinsnede toe: 'Ik vind het bijvoorbeeld zeer triest dat een aantal politicologische proefschriften na drie, vier jaar nog niet in *Acta Politica* besproken is'. Zeker, men kan het triest noemen dat dit (nog) niet is gebeurd. Maar de suggestie die gewekt wordt als zou dit feit te wijten zijn aan de toename van discussies 'in het kleine politicologenwereldje in Nederland' is volkomen uit de lucht gegrepen. Wat, daarentegen wel triest is, is het feit dat recenseren (zeer) laag scoort op de prioriteitenlijst van wetenschappelijke activiteiten. Triest is het dat boekenredacteuren geconfronteerd worden met het feit dat recensies weliswaar worden toegezegd, maar niet of pas na herhaald verzoek ontvangen worden. Maar, nogmaals, dat heeft niets te maken met het feit dat er (wellicht meer dan vroeger) in *Acta Politica* gediscussieerd wordt.

Tot slot: dit naschrift is niet 'ad personam' gericht. Integendeel, Stokmans 'Reactie op repliek' biedt de redactie de gelegenheid om te benadrukken dat discussies over recensies of over artikelen, niet zonder meer niet in *Acta Politica* thuis zouden horen. Indien deze discussies kunnen bijdragen aan het verhelderen en eventueel oplossen van fundamentele meningsverschillen, staan de pagina's van *Acta Politica* daarvoor open.

Voting and Party Competition: A comment on Wolters' review

We have some sympathy with a hard-pressed contributor who, to meet his deadline, is driven to reviewing the summary of a book rather than the book itself. Normally, since authors have had their say, they should leave their work to speak for itself in the face even of hostile criticism. Wolters' review of *Voting and Party Competition* (*Acta Politica*, XV nr. 2, p. 272-5) is, however, deficient in any indication that the reviewer has even read the introduction, let alone the book as a whole. For this reason we would like to set the record straight on some purely factual points.

First, the book does start before pag. 238! The preceding pages contain an exposition of all existing approaches used to study electoral competition, illustrating the tension that exists between the desire for a neat mathematical representation and the desire for empirical relevance. This discussion shows in detail how the direct appeal of spatial representations is usually vitiated by their inevitable incorporation of assumptions from the type of space in which they are set. Neglect of the highly restrictive assumptions involved in non-metric scaling models has limited their theoretical relevance immensely (pp. 49-64) and in spatial rational choice models has rendered them unable to represent voter's predispositions at all (pp. 131-174). In face of this discussion, Wolters' most fundamental objection to the explicit incorporation of spatial assumptions in the theoretical synthesis indicates that he has either not read the preceding discussion or did not understand it. Does he really approve of a situation where theorists are unconscious prisoners of restrictive assumptions? Assumptions 2-4 in our theory are not merely technical but on a par with assuming quadratic forms for utility functions.

The advantage of a party-defined space to represent positions, is that electors then locate themselves on all relevant grounds, including policy, social background and personal identification. Few other types of space allow for this, though we note in pp. 225-230 that certain types of factor analysis would produce a similar representation (a policy space with party-reserved areas). The natural comparison between positions in a party-defined space is in terms of ratios, and the logarithms of ratios are the natural measure of ratio dif-